

SPORT

JULIE 1970

13

U.T.A. ÎN AȘTEPTAREA FEIJENOORDULUI ?

MOMENT DIN DERBIUL ACESTUI FINAL DE CAMPIONAT
U.T.A. – DINAMO BUCUREȘTI (2-1), cu
CHERAN, DINU, DEMBROVSCHI, MOT ȘI LUCESCU

PROLETARI DIN
TOATE TĂRILE,
UNIȚI-VĂ!

SPORT
Lei 2,50

NR. 13 (276)
IULIE 1970
ANUL XXIII

REVISTĂ
ILUSTRATĂ
BILUNARĂ
EDITATĂ DE
CONSIILIUL
NAȚIONAL
PENTRU
EDUCAȚIE
FIZICĂ ȘI SPORT
DIN
REPUBLICA
SOCIALISTĂ
ROMÂNIA

Redactor șef:
MIRCEA COSTEA

Secretar general
de redacție:
DIMITRIE
CALLIMACHI

Prezentarea artistică
MIRCEA PATRICHI

Prezentarea tehnică
GHEORGHE DEDIU

Redacția și administrația:
str. Vasile Conta 16,
București-22, Sectorul 1.
Telefoane:
11-91-13 și 11-10-85.
Abonamentele se fac
la toate oficiile poștale
din țară, iar în întreprinderi
și instituții
prin difuzorii voluntari.
Costul abonamentului:
3 luni — 15 lei;
6 luni — 30 de lei;
1 an — 60 de lei.

Revista se tipărește
la Combinatul Poligrafic
«Casa Scintei».

43 806

A G E N D A

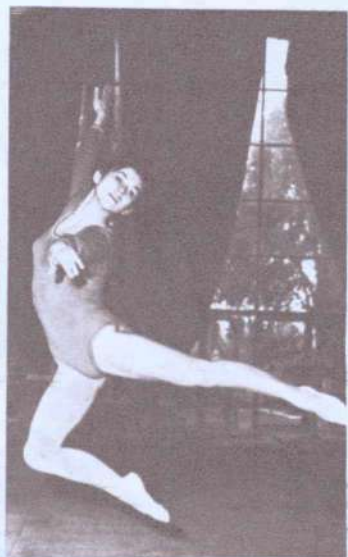
● **O ADEVĂRATĂ REPETIȚIE** generală înaintea unui examen dificil în care pregătirea candidaților a marcat progrese vizibile — așa ar putea fi denumită recenta întâlnire amicală de la Constanța dintre echipele feminine de gimnastică ale României și Olandei. Acest minnat prilej de verificare, în fața unui adversar fără pretenții, a adus gimnastelor noastre pe lângă felicitările de rigoare, în urma victoriei obținute (România 369,60 — Olanda 358,85), și o serie de observații utile de care, fără îndoială, vor ține seama în perioada care a mai rămas până la «mondialele» de la Ljubljana.

Rodica Apăteanu — «steaua» întâlnirii de la Constanța — ne-a oferit un bun exemplu de ceea ce se cheamă seriozitate în pregătire. Față de evoluțiile anterioare, de astădată «spectacolul» său, în special la liber-alese, a fost fără cusur. Elena Ceampelea, care ne-a răsfățat până acum cu superlativele, se pare că a fost mai puțin pretențioasă în evoluția sa. Deși la birnă a obținut un 9,40 pe merit, iar la sol a marcat nota sa obișnuită, exercițiul la paralele a fost de-a dreptul un insucces. Alina Goreac ne-a dovedit din nou că are posibilități multiple, însă nu întotdeauna folosite pe deplin.

Urmărind evoluția gimnastelor noastre din ultima vreme constatăm cu ușurință că ele au făcut reale progrese. Este un fapt îmbucurător să notăm că gimnastica n-a luat vacanță, cu toate că la meciul cu Olanda, vremea frumoasă de pe litoral i-a îndepărtat pe spectatori de sala de sport. Lipsa aplauzelor acestora nu a avut însă pentru nimeni un efect negativ. După acest examen efortul intens și munca organizată depusă până acum vor fi cu siguranță amplificate de gimnastele până la marile confruntări din toamnă.

M.P.

În fotografii: Rodica APĂTEANU — protagonista întâlnirii ROMÂNIA-OLANDA, în sala sporturilor din Constanța.

● **TRIUNGHULARUL INTERNAȚIONAL** athletic de la stadionul Timoteului din Capitală, rezervat juniorilor din echipele Slovaciei, Cehiei și României, a fost dominat de sportivii noștri. În fotografie, start în proba de 200 m plat. În prim plan, româncana Mariana Filip, câștigătoarea probei, cu 25,0. Pe locul secund, cu aceeași performanță, a terminat cursa tot o româncă — Eleonora Momoranu (mascată în fotografie).

● **CU PRILEJUL REGATEI** internaționale de la Praga, printr-o canoistă care au urcat pe cea mai înaltă treaptă a podiumului și au primit medalia de aur a figurat și reprezentantul României — Sidorov. El a parcurs cei 500 de metri în 1:59,8. În fotografia alăturată, Sidorov, după primirea medaliai acordată învingătorului.

● **«AȘA A FOST LA MEXICO»** — față un spectacol de estradă care încearcă (și reușește) să prelungească (pe alt plan) emoțiile «El Mondialului 1970». Vă oferim o... fază din această revistă în care scena se vrea teren de sport, iar actorii sportivi. Și umorul se naște tocmă din această... confundare a dorinței cu realitatea.

● **EDIȚIA 1970 A TRADIȚIONALEI** curse cicliste «Cupa ziarului SPORTUL», găzduită de pista velodromului Dinamo din Capitală, a fost câștigată de Florian Negoescu (pe care-l vedeți în fotografie, după efortul care i-a adus laurii).

NOTES

SĂ CUNOAȘTEM
ȘI
SĂ ÎNDRĂGIM

BOXUL

Conf. dr. Emil GHIBU

La prima vedere s-ar părea că asocierea expresiilor **box-nobila artă** nu ar avea un temei serios. S-ar părea, căci de fapt...

Bine predat, boxul poate constitui un valoros mijloc de educație a adolescenților, îndeosebi a celor timizi sau, dimpotrivă, indisciplinați. Celor timizi boxul le înlesnește câștigarea încrederii în forțele proprii, celor indisciplinați — stăpânirea de sine. În ambele cazuri boxul pedagogic echilibrează personalitatea în formare a tinerilor. Sub acest aspect, boxul, alături de rugbi, lupte, gimnastica la aparate, bob, aviație, schi sau alpinism formează nobila familie a sporturilor — școli ale voinței și caracterelor.

De ce boxul practicat rațional nu este un sport brutal ci, dimpotrivă, are însemnate valențe educative? Contribuie într-adevăr boxul la dezvoltarea curajului, stăpânirii de sine, spiritului de fair-play și modestiei? Boxul însuși răspunde la aceste întrebări.

În momentul când reușești să-ți ordonezi mișcările brațelor, conform regulilor pugilistice, ai devenit stăpîn pe o excelentă armă naturală de apărare pentru tine și pentru ajutorarea celor atacați. În momentul când ai reușit să nu mai închizi ochii la vederea loviturii adversarului, ci să o blochezi sau s-o parezi, te simți alt om, mai sigur pe tine, mai încrezător în posibilitățile proprii.

După primul meci pe ring, cobori nu învins sau învingător, ci mai maturizat — senzație asemănătoare primului zbor fără ajutorul instructorului, primei coborîri cu bobul sau primului salt cu parașuta — cu o experiență pe care viața normală ți-o dă doar după câțiva ani.

Experiența pedagogică atestă faptul că băieții prea zburdalnici devin mai sobri mai echilibrați, în urma lecțiilor de box. Un tînăr care știe box, de regulă nu se bate decît dacă este provocat.

Boxul competițional, cînd este scrimă pugilistică, reprezintă o loială și inteligentă măsurare a forțelor, o întrecere de o mare frumusețe morală și motrică.

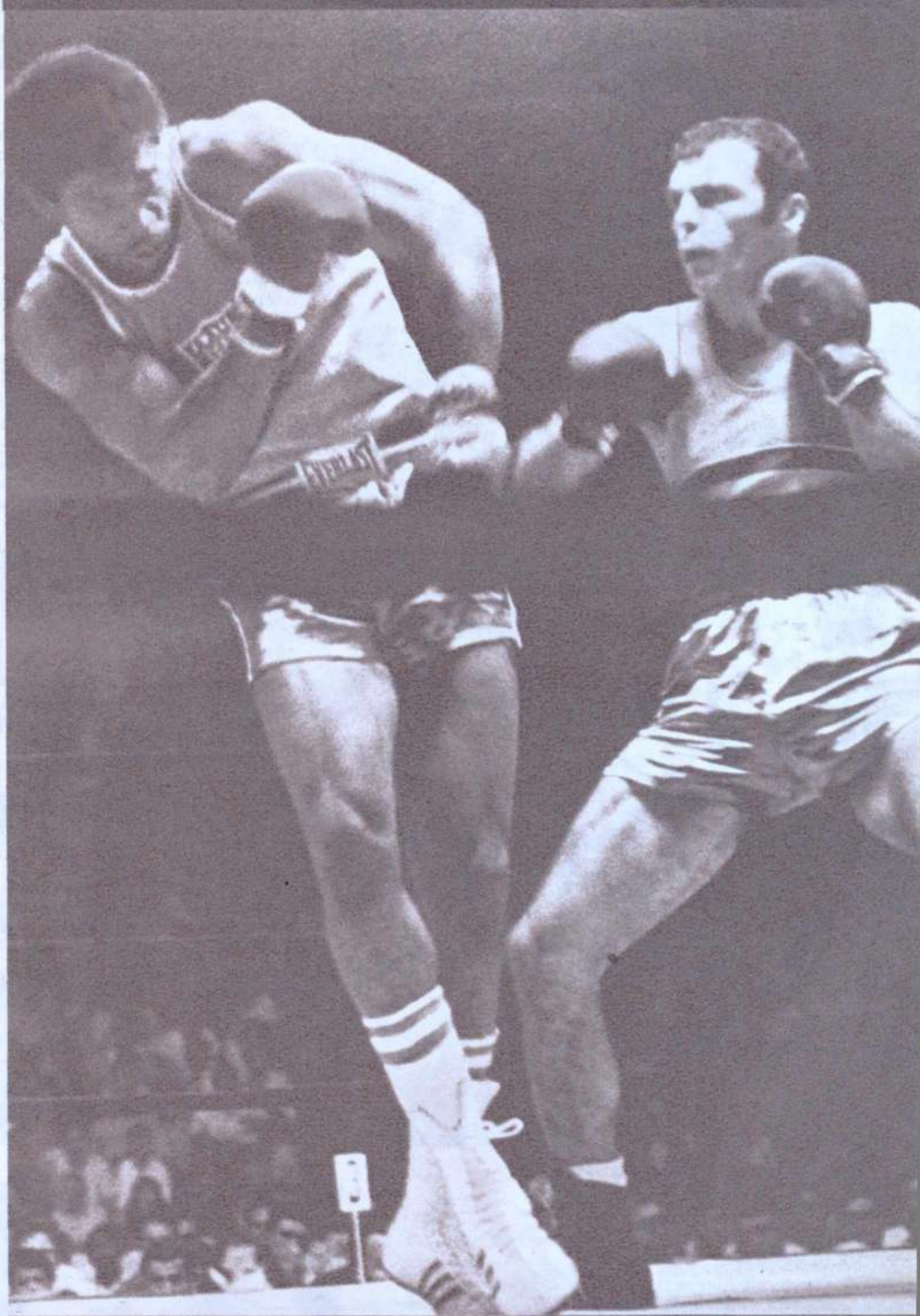
Vă amintiți de directa de stînga a lui Lucian Popescu? De seriile și eschivele lui Chiriac, Popa sau Dobrescu? Dar de mobilitatea lui Fiat, curajul lui Linca, «dansul» lui Mărgărit sau Dumitrescu, directa de dreapta a lui Negrea, eleganța lui Monea, acuratețea lui Ciobotaru?

Meciurile acestora, ca și ale altor adevărați boxeri români și străini au constituit momente de delectare, de scoatere în evidență a frumuseții acțiunilor corporale corect și rapid executate.

Boxul reclamă o bună dezvoltare și pregătire fizică. Orice tînăr care începe să învețe boxul își dă seama de necesitatea practicării gimnasticii de bază, a gimnasticii speciale, a alergărilor, precum și de importanța regimului sportiv de viață.

Boxul — sportul care modelează caracterele, armă naturală de apărare, școală a învingerii greutăților și durerii, a respectului față de adversar, spectacol de întrecere directă și vic a tăriei fizice și morale.

9-2 cu team-ul STATELOR UNITE, dar...

Considerată pentru boxerii români drept «marele meci al anului», întîlnirea cu reprezentativa Statelor Unite a trecut fără a lăsa în urmă amintirea unor meciuri extraordinare, așa cum ne așteptam și așa cum s-a întîmplat, cu ani în urmă, după confruntările pugilistice româno-italiene, de exemplu. Speram să vedem la București un Cassius Clay, un Sonny Liston sau un Floyd Patterson în devenire și nu am avut această fericită ocazie. Selecționerii americani, cu gîndul la J.O. din 1972, au deplasat în turneul european, pe care l-au încheiat la noi (după două rezultate de 5-6 în compania italienilor și iugoslavilor) o echipă de... tineret. «Semimusca» Harlan Marbley, «pana» Albert Robinson, «semiușorul» Ronnie Harris, «ușorul» James Wallington, «mijlociul mic» John Baldwin, «mijlociul» Alfred Jones și «greul» George Foreman, toți medaliați la J.O. din Mexic, nu mai fac astăzi parte din echipa olimpică a Statelor Unite, marea lor majoritate devenind profesioniști. Am văzut pe ringul bucureștean cine le-a luat locul. O echipă de tineri care, să fim sinceri, abia au terminat alfabetul primelor cunoștințe pugilistice și care nu au deloc experiența întîlnirilor internaționale. Acest lucru nu ne miră, dacă ținem seama de faptul că mezinul echipei (Eduardo Santiago, adversarul campionului european Constantin Ciucă) are doar 17 ani și a susținut în scurta sa carieră vreo 30 de meciuri, iar cel mai... vîrstnic («greul» Ronald Lyle) la 25 de ani are doar 24 de meciuri în palmares. Media de vîrstă a echipei americane nu atinge 20 de ani. Deci, așa cum spuneam mai sus, o echipă de tineret.

(continuare în pag. 13)

În imagine: «Stinca din Denver», cum este supranumit greul american Ronald LYLE, s-a dovedit prea puțin... tare pentru un adversar ca Ion ALEXE.

La ORADEA reînvie o tradiție

ATLETISMUL

În urmă cu vreo două duzini de luni, publicam în revista noastră un reportaj de atletism (să-i spunem «reportaj-reconstituire», «reportaj-arheologic»), sub titlul: «LA ORADEA, DOAR CRIȘUL E REPEDE!». Ceea ce am auzit și am văzut recent cu prilejul escalei în acest oraș capitală a județului Bihor, reprezintă o revelație (cu o excepție, despre care vom pomeni la încheierea materialului, la punctul «RESTANȚELE SUPLINESC FAGĂDUINȚELE!»)

...La clubul Crișul era vitregit atletismul, deoarece atenția (materială, organizatorică și metodică) o capta fotbalul. Situație paradoxală, când toată lumea e de acord că fotbalul fără atletism este ca subiectul fără predicat. Sleirea atletismului orădean — cîndva o disciplină de mare rezonanță — trebuia oprită! Cum? Foarte simplu. În condițiile locale, cea mai bună rezolvare — potrivit concepției profesorului Dumitru Câmpeanu, președintele C.J.E.F.S. și a profesorului Iosif Buda, directorul Școlii sportive — o putea oferi concentrarea elementelor talentate în atletism sub același acoperiș. Acoperișul? Școala sportivă. S-a trecut, așadar, la contopirea secției de atletism a Crișului (fără nici un atlet de categoria I) cu aceea a Școlii sportive. Contopirea a însemnat și atleți și antrenori. Au fost înlăturate astfel fisurile care au șubrezit și au împiedicat atletismul orădean ani de-a rîndul să se mențină în plutonul

frunțas pe plan național. Se poate afirma chiar că se cristalizează tot mai pregnant acel «Adiol», care va fi spus definitiv relațiilor neprincipiale dintre antrenori, relații dureros de măcinătoare a adevăratei lor competențe. De acum înainte, totul va merge curgător, sub formă de ștafetă. Schimbările, pe vîrstă și talent, vor reface — întregind-o — familia atletismului orădean, pe stadionul Tineretului — bază complexă, atribuită acestei discipline nr. 1. Despre actualele performanțe? Deocamdată, puțin. Dar peste un an-doi, sintem convingiți că unor nume ca acelea ale lui Dumitru Chifiriuc (ciocan), Romulus Moș (suliță), Liviu David (suliță), Ecaterina Kulcziczky (disc), Pavel Druia (suliță), Gheorghe Bud (suliță), Iosif Nagy (ciocan), Petru Luacesc (disc), Maria Szekely, Ana Sovari, Adrian Matei, Virgil Călugărițoiu, Iosif Nagy II, Alexandru Szakacs (sprinter), Mariana Giurgiu (înălțime — «flop»), li se vor alătura multe altele care vor intra și ele în vederile antrenorilor loturilor noastre naționale de juniori. Cine știe dacă n-ar fi existat posibilitatea să vorbim mai mult despre actualitate chiar în acest număr. Cineva ne-a șoptit: «Restanțele suplinesc făgăduințele! Institutul Pedagogic din Oradea are o bază materială excepțională. Și, totuși, în timpul iernii, sala de atletism, complet nefolosită, nu ne-a fost accesibilă nici contra chirie, nouă, celor de la miniclubul athletic din Oradea. Asta să ne mire? Să ne mire mai mult regresul unor atleți ajunși la Institutul Pedagogic, cum ar fi: Comelia Toma și Olga Fuliș (înălțime, de la 1,62 m la 1,50 și, respectiv, de la 1,64 m la 1,50 m), Zeno David (de la 10,9 la 11,8 pe 100 m plat) ș.a.! Bine-ar fi dacă cei de la Institutul Pedagogic s-ar angaja la ștafeta noastră și ar prelua juniorii noștri spre a-i desăvîrși ca atleți seniori. De profesori competenți nu duc lipsă!»

Oare, cam de ce duc dinșii lipsă? Într-o vară, cînd am mai poposit la Oradea și admiram baza complexă a Institutului Pedagogic în plină construcție, altcineva ne-a afirmat: «Vom avea cea mai frumoasă și mai completă bază sportivă din țară! Să vedeți peste vreo doi ani rezultatele, performanțele!» Și a trecut timpul și nu le-am văzut. Nu ne-am pierdut însă răbdarea!

Horia CRISTEA

Ecaterina Kulcziczky a ocupat locul doi la Olimpiada de... matematici (faza pe zonă). La cei 16 ani ai săi, după ce-și prepară notele de 10 la școală. Ecaterina își mai găsește timp și pentru disc, vizînd o performanță vecină cu aceea de la matematici (recordul ei personal la disc — 36,06 m).

5 la sută din atleții juniori ai Oradei, care au fost concentrați la Școala sportivă. Din voința lor se desprinde, parcă, promisiunea: «Ne pregătim cu sîrg să devenim seniori de mîna-ntîi!»

O nouă bază sportivă complexă (un teren de tenis, două terenuri de volei, un teren de baschet, un teren de handbal și o pistă de atletism circulară de 300 de metri, cu două culuare) a fost inaugurată la Oradea. Este un gen de stadion Ghencea din Capitală, bineînțeles, redus la scară, dar ca și pe baza bucureșteană și aici, pe aceasta orădeană, pe lângă copiii militarilor, au acces toți copiii din cartier.

Am ajuns în Satu-Mare la ora prinzului. Scopul vizitei: ce se întâmplă la stadionul Municipal după cumplita revărsare a apelor Someșului? Era caniculă. Cu excepția centrului orașului, care fiind situat la o cotă mai... înaltă cu doi-trei metri a scăpat de inundație, toate casele rămase în picioare după ce a trecut viitura erau cu ferestrele larg deschise: să intre cât mai multă căldură, să se usuce pereții, dușumelele, mobilierul.

Mi-am ales ghidul în persoana metodistului Gavril Orban, de la C.M.E.F.S. și acum, hai, la drum, la vale, spre stadionul Municipal...

SATU-MARE își vindecă rănile

Foto 1. Gavril Orban se oprește în fața unui gard înalt. Împinge poarta și mă invită: «Uită-te! Aici a fost «castelul» meu, în care am locuit împreună cu maică-mea. Să nu te mire că vezi la ora aceasta «cărțile de joc». Urgența întâi o reprezintă terminarea blocurilor în construcție, pentru a fi date cât mai grabnic în folosință.»

Foto 2. Sala de sporturi a Școlii profesionale forestiere. Săgețile indică nivelul la care a ajuns apa. După degajarea sălii de stratul gros de mil, de pardoseala putrezită, se așteaptă cu

de cea mai bună calitate, se găsește din belșug. Tribuna stadionului, goală acum, a fost plină până la refuz. Dar nu în timpul unui meci, ci în noaptea de groază a intrării viiturii în oraș pe vechea matcă a Someșului. Tribuna a fost o adevărată corabie salvatoare pentru femei și copii, pentru bolnavi și bătrâni.

Foto 4. Tribuna principală a stadionului Municipal. Dedeșubtul ei a fost degajat de mil și este transformat acum într-un șantier. Peste câteva luni, aici vor fi noi săli de antrenament, de forță, vestiare, dușuri. Peste câteva luni, când revista SPORT

geamurile deschise uscarea nisipului, pentru continuarea acțiunii de refacere.

Foto 3. Vedere de ansamblu a stadionului Municipal. În prim plan, pista acoperită încă de mil. Milul de pe gazon a fost strins, încărcat și transportat la fabrica de cărămizi. Este singurul câștig de pe urma inundațiilor. Orașul are nevoie de cât mai multe cărămizi, iar materia primă, și încă

a fost invitată să facă un reportaj despre sportul de masă și cel de performanță din Satu-Mare, din orașul atit de greu lovit de calamitățile din luna mai, și care în toamnă va fi — după optimismul cu care își dăruiește populația timpul ei liber muncii patriotice de reconstrucție și de construcție — complet vindecat.

Fotoreportaj de Horia CRISTEA

ÎNAINTE D

RAPID — A.S.A. 1—1 (etapa a 25-a)

Cineva a scris în preajma acestui meci că Rapid abordează jocul cu gândul la... Siderurgistul. Și iată că Rapid a reeditat «performanța», în condiții și mai ciudate: ASA, spre deosebire de Siderurgistul, nu mai avea nimic de câștigat. Acest 1—1 cu A.S.A. Tg. Mureș ar putea fi fatal Rapidului în lupta pentru titlu. Nu e mai puțin adevărat, însă, că Rapid are scuza... Mexicului, scuza accidentării lui Dan și scuza absenței lui Dumitru. Despre această din urmă «scuză» ar trebui să se vorbească mai mult, pentru că e greu de admis ca un jucător atât de tânăr, cum e Dumitru, să uite, în plin campionat, că aparține unui club care l-a adus până aici.

În foto: Neobositul Lupescu încearcă un nou asalt la poarta mureșenilor. (Foto: Paul ROMOȘAN).

U.T.A. — DINAMO București 2—1 (etapa a 25-a)

DINAMO București — FARUL 2—0 (etapa a 24-a)

STEAUA — STEAGUL ROȘU 0—0 (etapa a 24-a)

Acest 0—0 al echipei lui Voinea a fost, poate, decisiv, în lupta pentru titlu... Un titlu la care Steaua mai spera în momentul primului fluier al meciului. Din nefericire pentru echipa bucureșteană «stereotipul» ineficienței și al indiferenței, cultivat de Steaua în meciul cu Rapid, s-a prelungit — așa cum se întâmplă deseori — și în meciul cu Steagul Roșu. Așa se face că Steaua a realizat doar un 0—0 în fața învingătorilor Politehnicii Iași... Brașov, pregătindu-și o stare psihică improprie și pentru meciul cu «U» (0—2).

În foto: o foarte frumoasă aglomerație brașoveană, surprinsă de fotoreporterul L. MINAIKA.

FINIS

Într-un moment hotărâtor, U.T.A. a izbutit să învingă Dinamo București într-un adevărat derby al calității...

U.T.A. și-a confirmat încă o dată constanța valorică și seriozitatea generală. De asemenea, arădenii continuă să-și servească «tunarul» (Dembrovski), de parcă ar avea intenția să-i ofere titlul de goțheter, ceea ce ar fi o performanță de-a dreptul extraordinară, dat fiind că Dembrovski a debutat în... retur.

Nu este exclus ca U.T.A. să cucerească al doilea titlu consecutiv, ceea ce ar însemna o mare victorie pentru fotbalul arădean, care trăiește într-un climat de muncă demn de luat drept exemplu.

În fotografia noastră, un duel Fl. Dumitrescu—Frățilă...

Una din mari surprize ale acestui retur de... iulie: Farul învingător asupra lui Dinamo București, pe terenul din Șoseaua Ștefan cel Mare!

Infrângerea dinamoviștilor a fost, pe de-o parte, consecința neglijării totale a apărării, iar pe de altă parte, oportunismului remarcabil al contraatacului constănțean.

Ca și Steaua în meciul cu Steagul Roșu, Dinamo a pierdut, în fața Farului, aproape toate șansele de a câștiga titlul, ceea ce a determinat, în mare măsură, și infrângerea în fața U.T.A.-ei, în ciuda jocului bun al bucureștenilor.

În fotografie: un atac dinamovist, pe care-l va soluționa, cu mult calm, Antonescu (6).

TINERETUL rezervor al viitoarelor noastre „naționale“

Nu este vorba aici numai despre campionatul echipelor de tineret-rezerve care, în pofida multor «criticaștri», și-a fundamentat definitiv prezența activă (dar, întrucâtva anonimă) în peisajul din ce în ce mai policrom al fotbalului românesc. Nici exclusiv de o anumită selecționată a tineretului, cu respectarea strictă (pe care nu toate țările o au în vedere) a limitei specifice de vîrstă, acel intrat în tradiție «under 23». Ci vrem să atacăm pe un front larg, cuprinzător, întreaga problemă a tineretului, considerat de unii drept «laboratorul», de alții «incubatorul» fotbalului românesc. Noi am păstra cu precădere un alt atribut: rezervorul fotbalului nostru.

Echipele de tineret trebuie să constituie cu adevărat marea, necesarul izvor de energii care să propulseze în orice moment eșalonul prim al fotbalului nostru, fie la cluburi, dar, mai ales, la lotul național, care ne-a reprezentat cu cinste și — am îndrăzni s-o spunem — chiar cu mîndrie la cele mai ridicate cote ale fotbalului mondial din Mexic-1970.

Ce s-ar fi făcut echipa de la Guadalajara dacă ea nu ar fi primit singele r

Const
FĂNES
o aut

Nea
de t

Și

înălțare... pe care-l dirijează nu poate fi obținută fără aportul substanțial al «juventutei», gata oricînd să preia torța din mîna celor ce-au purtat-o de-a lungul altor ani pe stadioanele patriei și ale altor țări.

Împrospătarea permanentă — legea eternă a oricărui sector de activitate omenească — să fie aceea care să călăuzească și fotbalul nostru, pentru a cuceri mereu alte creste înalte în stîmă lumii întregi.

Începutul făcut la Guadalajara (cîci este numai un început) trebuie să înglobeze într-unul și același efort, dar și în aceeași grijă și dragoste paternă, «schimbul de mîine», cum ne place să-l gratulăm la orice ocazie. Fără grijă și dragoste pentru tineret, nu vom putea găsi, în momentele-cheie ale marilor competiții europene și mondiale, înlocuitori de valoare a unor Răducanu, Dinu, Lupescu, Sătmăreanu, Mocanu, Radu Nunweiler, Dembrovski, Lucescu sau Tătaru.

La porțile marelui fotbal bat acum Oprea, Catona, Crîngășu, Olteanu, Popovici, Broșovschi, Beldeanu, Dinucă, Bălan, Ștefănescu, Iordănescu, Caniari, Florescu, Both, Kun II etc.

Pe aceștia i-am văzut la lucru în «Turneul balcanic» de la Sofia. Lor să le acordăm toată atenția, prin rodaje continue pe plan internațional, ca să dobîndească o mai dezvoltată mișcare în teren, o mai mare dăruire în luptă, o mai «sfințită obrăznicie» în fața adversarului, de a cărei faimă să nu se mai înpăimînte, așa cum nu s-a înpăimîntat nici prima noastră echipă în fața lui Pelé și a lui Bobby Charlton.

Și-atunci, «secunzi!» îl vor secunda de minune pe cei ce-au format eșalonul românesc de la Guadalajara, pentru a păși și ei în 1974 pe gazonul stadioanelor din München.

Virgil ECONOMU

Judecând după faptul că Brazilia a cucerit Jules Rimet în numai 12 ani, sîntem datori să recunoaştem meritele, indiferent de faptul că Sant a fost un examen neconcludent, iar Mexicul a cunoscut unele avantaje de program şi atmosferă demnitate luat în considerare.

Brazilia este, pentru oricine, o imensă rezervă în care fotbalistii cresc în cantităţi mari, precum feaşa. Aceasta este o realitate de nimeni contestată. Dar, istoria creşterii fotbalului brazilian este istoria alfoidului european aplicat pe trunchiul de ciocn al fotbalului brazilian, din care s-a născut un Leon sau un Pelé.

...La început, adică în anii celui de-al patrulea ceniş, în fotbalul brazilian a domnit principiul spartaneităţii totale. A fost epoca «diamantelor» «perlelor» negre, reprezentată foarte bine de Leidas, cel care a cucerit Franţa în 1938, fără ca el să ajungă la liman.

1950 a fost marele şoc. Brazilia a fost învinsă acasă, pe Maracana, de o echipă fără veri (Uruguay), dar care şi-a însuşit, prima, lecţia ECHIPEI, adică a primatului ECHIPEI faţă de vedetă.

1954 a fost prima mare tentativă. Din păcate pe Brazilia, în Elveţia, Europa a fost reprezentată «cea mai bună echipă a tuturor timpurilor» (Ungaria). Deşi învinsă, Brazilia şi-a dat seama că lecţia ECHIPEI trebuie perfecţionată pînă la ultimele ei linii. Aşa s-a născut echipa de la Stockholm (1958), aşezată în jurul echipei de la Santiago (1962). Lecţia Europei a adus Braziliei două titluri supreme.

BRAZILIA

Brazilia, marea favorită a fotoreporterilor din întreaga lume (Paul ROMOŞAN).

Dar a venit Londra. În acest răstimp, fotbalul european a evoluat, aş spune, mai rapid decît cel brazilian. Lecţia Londrei a marcat, de altfel, acest decalaj. Europa nu mai cultiva doar principiul ECHIPEI, ci şi pe acela al disciplinei spartane menite să ridice temperatura de fierbere a echipei.

Şi a venit Mondialul mexican. Brazilia, surclasată în Anglia, şi-a însuşit încă o dată marea lecţie Europei. Principiul echipei, însuşit în preajma Stockholmului, a primit şi zălele efortului maxim. Perioada de antrenament prelungită, înlocuirea de ultimă oră mult prea fantezistului Saldahna, supunerea tuturor la un regim de austeritate realmente spartană, toate acestea au făcut să se spulbere legenda fragilităţii fizice a virtuşilor brazilieni.

Rezultatul?

Brazilia a fost echipa cel mai bine pregătită la Mondialul mexican. Brazilia ne-a oferit un sprint de tipul lui John Carlos (Jairzinho), un maratonist ca Clodoaldo, care a alergat, cred, de două ori mai mult decît un Overath, de pildă, şi ne-a oferit, mai ales, lecţia subordonării totale a super-vedetei sale Pelé, intereselor echipei, în stilul atît de european ca sud-americanului Di Stefano.

Toate acestea sînt lecţii ale Europei, ale acestor Europe care, păstrînd amintirea turnurilor sale medievale, a asistat impasibilă — dar tocmai în asta constă fair-play-ul — la bătăliile fratricide care a dus rînd pe rînd la eliminarea Angliei, a R.F. a Germaniei şi a Italiei, înlesnind fişa braziliană.

Europa a fost în competiţie (şi a condus deseori competiţia) atîta timp cît sud-americanii (în general) şi brazilienii (în special) şi-au contemplat propria abilitate tehnică, socotînd că ea, singură, e aptă să obţină victoria. În momentul în care sud-americanii şi-au dat însă seama că virtuozitatea tehnică, ca atare, este doar un element constitutiv, adoptînd lecţiile Europei, raportul de forţe a început să înlăcească în mod firesc, spre Rio, aşa cum demonstrează de-altfel, istoria ultimilor 12 ani.

Brazilia a cucerit, cum spun francezii, o cupă pentru eternitate... Va veni, însă, o altă cupă. Şi nu este exclus ca cibernetica fotbalului european să găsească alte soluţii, astfel încît Europa să nu aibă doar satisfacţia de a fi oferit Mondialului mexican două derbiuri de cea mai pură autenticitate, cum a fost R.F. a Germaniei — Anglia şi, mai ales, Italia — R.F. a Germaniei.

Aşadar, Brazilia, reprezentanta Americii de Sud, a cîştigat «meciul celor 40 de ani», care reprezintă, de fapt, istoria contemporană a fotbalului mondial.

Duelul a fost aprig. A fost suficient un singur moment de relaxare din partea Europei (Stockholm 1958), pentru ca sud-americanii să realizeze marafe breack, adică singura victorie în deplasare.

Trebuie să admitem că dialectica fotbalului mondial nu e de conceput în afara acestui duel între Europa şi America de Sud.

Se pune acum întrebarea: este oare Brazilia deţinătorul cel mai autorizat al Cupei Jules Rimet? Merită oare Brazilia graţia «Zeitei de aur», care recunoaşte, la urma-urmei, superioritatea fotbaliştilor cariocas de-a lungul unei epoci întregi?

Ioan CHIRILĂ

Brazilia—România, 3—2. În centrul atenției, Dembrovski, cel mai stilat jucător român.

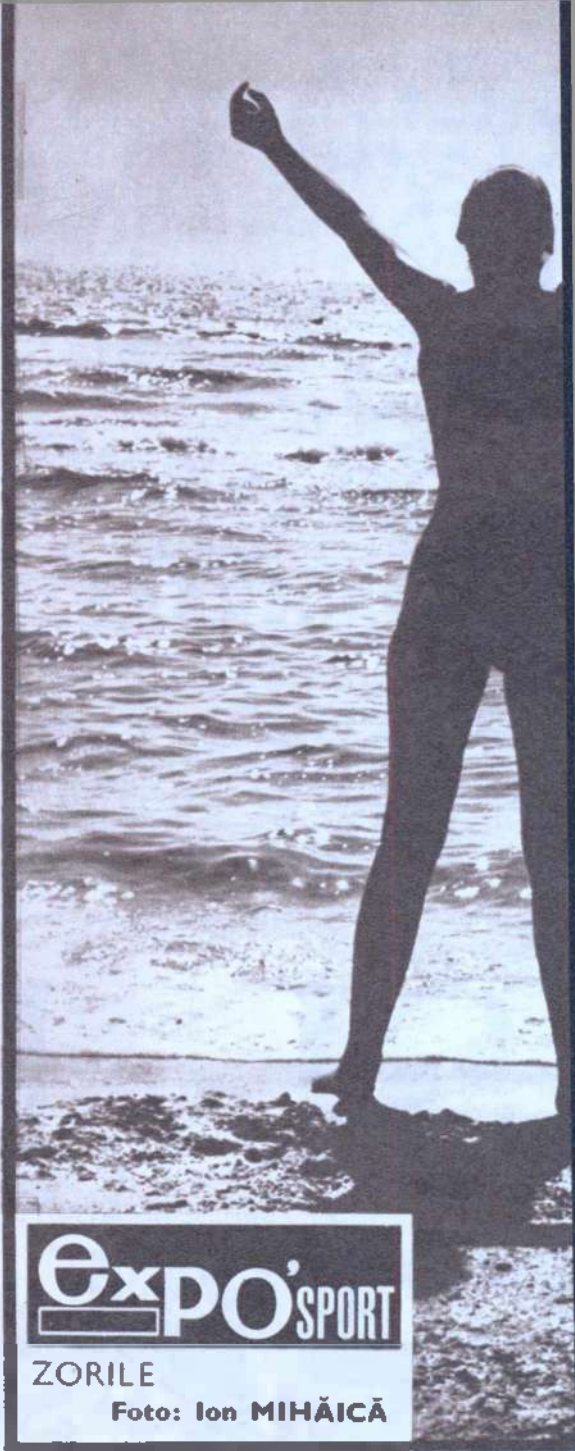
ȘI EUROPA

R.F. a Germaniei—Anglia (3—2), unul din derbiurile de cea mai pură autenticitate, oferit de Europa «Mundialului mexican».

FARUL

ORĂSELUL DE PE MALUL MĂRII

EXPO'SPORT

ZORILE

Foto: Ion MIHĂICĂ

Nu departe de forfoata internațională plajele din Constanța sau Mamaia, în imediata apropiere a nisipului fin binte al litoralului, se află un orașel ai cărui locuitori sînt acum în... vacanța mare. Orașelul despre care vorbim se numește «Farul» și în scriptele «Generale a Sindicatelor figurează sub denumirea de «Tabăra de copii NAVODARI».

Aici, în «Farul», străzile se numesc alei, și acestea sînt foarte frumoase și curate, iar moda este unică pentru toți locuitorii: costumul de baie. Dacă într-o dimineață, în jurul orei 9, se întimplă să te afli în fața porții dinspre taberei, poți asista la un spectacol grandios: un exodul spre plajă a zeci, sute, mii de copii... În mijlocul acestei uriașe armate aflată în vîrtej, peste 200 de cadre didactice, dintre care 30 de profesori de educație fizică, organizează ritualul primului scăldat al zilei, care înseamnă formarea unui cordon viu, dincolo de care oricine bun înotător ai fi nu ai voie să treci. Și în timp ce mării începe să fiarbă de zbuguiala copiilor, nisipul să fie arat de picioarele celor care se scaldă, la fugă sau la sărituri, în bucătăriile taberei, bucatarele și bucătarii lucrează în jurul plitelor pe care turnătorii din oțelăriile hunedorene. Pînă la urmă, copiii își vor face, cum se spune, o foame de masă trebuie să fie gata...

Plictiseala este o noțiune necunoscută la Farul. Chiar și cele două ore de «odihnă obligatorie» cuprinse în programul după-amiezilor, sînt foarte interesante aici (spre deosebire de «acasă») cu plăc...

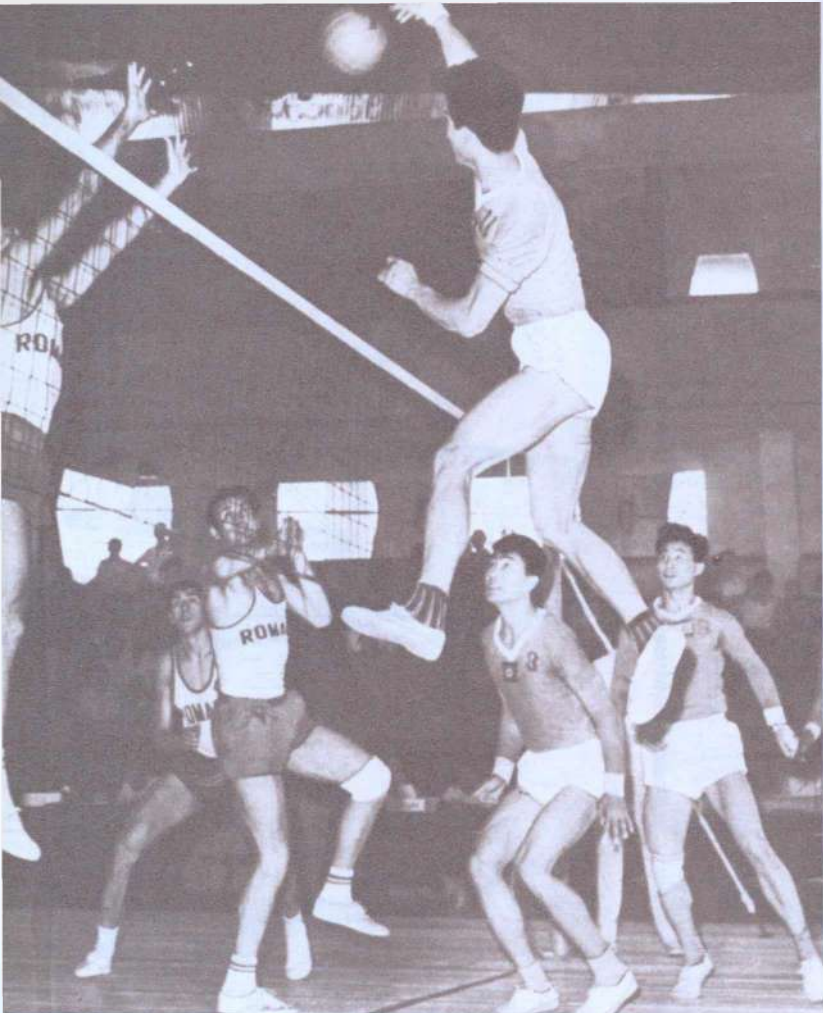
...că în timpul acesta nu toți copiii dorm și din
 mare se mai aud risetele înfundate, educatorii
 și activitățile cultural-sportive, care vor urma.
 Înții vor fi în formă. Și când soarele ieșit
 din mare începe să se ascundă după
 taberei, activitatea orașelului, ai cărui locui-
 t, cum spuneam, în vacanța mare, se mută
 surile de fotbal, volei și baschet, unde se
 ează întreceri în cadrul Spartachiadei tabe-
 aici tineri sportivi din toate regiunile țării și
 e lor sportive sînt fără margini. Numai în
 a în care am vizitat noi tabăra printre micii
 ti erau vreo 5-6 «Pelé» și cel puțin vreo
 Jairzinho»...

culturală a orașelului este deosebit de boga-
 5 iunie, de exemplu, a avut loc «Festivalul
 spectacol în cadrul căruia au fost prezentate
 orale, recitări, muzică populară și ușoară, o
 e dansuri oltenesești etc.

și de activitate la Năvodari se încheie la ora
 eara, cînd se sună stingerea. Peste întreaga
 se așterne liniștea. Și chiar dacă din dormi-
 e mai aud cîteva minute risetele celor ce se
 volii, educatorii știu că mîine dimineață la 7.
 va suna deșteptarea, toți copiii vor sări din
 și vor ieși veseli la înviorare. Au altele lucruri
 și în plus cele puse la cale de cu seară...

Petre HENT

Drăgan încearcă să blocheze sub privirile lui Codoi și Barta. (Fază din meciul reprezentativei noastre cu echipa R.P.D. Coreene).

Pași spre MONDIALE

● DEȚARUL DE ARGINT ● PE CÎND
ȘI BĂIEȚII? ● ACUM E MOMENTUL! ●

Mai sînt doar două luni și jumătate pînă la mondialele de volei care se vor desfășura în Bulgaria și, deocamdată, doar letele îndreptățesc speranțele noastre într-o eventuală revenire în «prim plan» a voleiului românesc în concertul celor mai buni din lume.

După un turneu în R.D.G. — unde au învins, în trei jocuri, echipa țării gazdă — voleibalistele noastre au surclasat reprezentativa Bulgariei, cîștigînd toate cele patru întîlniri cu aceasta — ultimele două desfășurate la Sofia. Totul este de natură să demonstreze că antrenorul Gh. Bodescu a reușit să găsească formula fermecată pentru o echipă de viitor. Deocamdată a realizat un «decar de argint» format din Aurelia Căuneș, Mariana Popescu, Helga Bogdan, Florentina Itu, Mariana Baga, Eugenia Rebac, Viorica Bincheș, Carmen Marinescu, Gabriela și Rodica Popa, care — după părerea antrenorilor — poate da un randament excelent. Rebac, liantul echipei, alături de celelalte ridicătoare (Bincheș, Baga și Marinescu — «revelație» sezonului) a dat posibilitatea Helgăi Bogdan, Marianei Popescu și mai ales ieșencelor Itu și Căuneș să iasă din acea pseudoplafonare cu care ne obișnuiseră, să se autodepășească și să puncteze spectaculos, creînd derută în tabăra adversă.

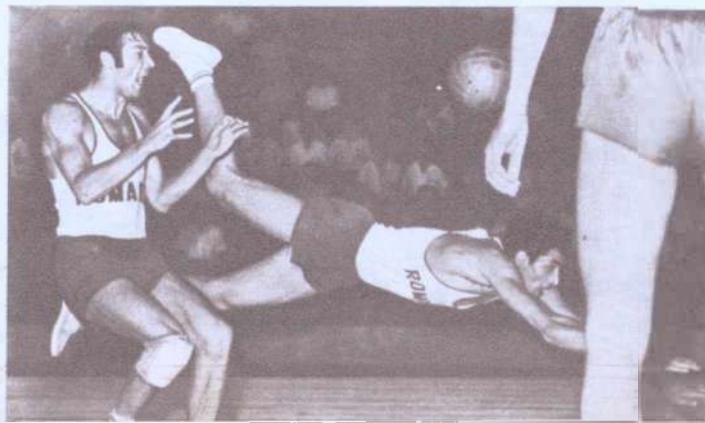
Pînă la marea confruntare autumnală din Bulgaria, voleibalistele noastre

participă la un turneu în Polonia, apoi vor face oficiul de gazde la Constanța (turneu internațional tradițional) și, în sfîrșit, vor participa la Universiada (26 august — 5 septembrie) din Italia.

Pentru fete, mondialele încep cu emoțiile calificării. Dorim ca «decarul de argint» să se transforme în focul mondialului, prin... alchimia unor jocuri de valoare, într-un «decar de aur», capabil să ne aducă satisfacția mult așteptată a unui loc de frunte în ierarhia mondială a voleiului feminin și, cu puțină bunăvoință din partea zeiței Fortuna, chiar calificarea pentru J.O. din 1972.

Crețu a plonjat spectaculos, salvînd în extremis și smulgînd lui Ferariu un veritabil strigăt de spaimă. (Fază din meciul România—U.R.S.S. desfășurat la turneul de la Sofia).

Foto: Iordan SKRINSKI

În ciuda acestor succese promițătoare, caravana voleiului nostru se îndreaptă spre mondiale... scîrțînd: băieții sînt departe de forma care ar putea să-i readucă în frunte. De la europenele din 1967 (Istanbul) coborîm mereu, mai mult sau mai puțin spectaculos, iar «forfaitul mexican» (am numit absența de la Olimpiadă) s-a dovedit motivat, în ciuda glasurilor protestatate. Coborîm spre subsolul ierarhiei mondiale, acolo unde anonimul topește mediocritățile în uitare.

Ce se întîmplă cu voleiul nostru masculin? Așa-zisa «schimbare de generații» împlinește curînd patru ani. În ciuda declarațiilor mereu optimiste ale antrenorului federal N. Tărchilă — nu se vede nici un re-irimir de tonifiant: la Balcaniada din luna mai voleibaliștii noștri au cedat fără drept de apel în fața Bulgariei, iar la recentul turneu de la Sofia — turneu care a prefăcut oarecum mondialele datorită valorii echipelor participante — echipa noastră a ocupat penultimul loc. Așa sînd lucrurile, putem spera într-o performanță notabilă la mondiale? Greu de răspuns. Mai întîi, pentru că antrenorul naționalei, T. Tănase, manevrează o retragere strategică de la conducerea lotului. În al doilea rînd, pentru că nu se vede încă «tineretul» în echipă (între cei opt de bază îi găsim pe cunoscuții Drăgan, Schreiber, Tirlici, Barta, Udișteanu, Crețu...). Codoi, Duduciuc, Oros, Dumănoiu și alte tinere talente fie că n-au confirmat, fie că au probleme școlaro-familiale.

Și, totuși, nu ne grăbim să zvrîlim vîlul neîncrederii asupra celor care răspund de voleiul nostru masculin. Avem, după părerea noastră, încă posibilitatea de a ne califica între primele opt echipe din lume, obținînd un loc onorabil. Optimismul nostru se bazează pe capacitatea de mobilizare a jucătorilor în momentele cheie — și acum e momentul să se înceapă serios pregătirea pentru finiș — pe experiența jucătorilor și a antrenorilor, cărora le-am acordat totdeauna girul seriozității și pe mulți alți factori care fac parte din «resursele interne» ale voleiului nostru.

Programul reprezentativei masculine pînă la mondiale e mai sărac decît al celei feminine (un turneu la Riga și tradiționalul turneu internațional găzduit de România în fiecare vară). Dar poate că tocmai această neîncercare a reprezentativei masculine va face ca la startul mondialului ea să fie mai proaspătă, mai viguroasă.

Mai sînt două luni și jumătate pînă la «marele examen» voleibalic, timp suficient pentru a se realiza saltul așteptat și în voleiul masculin. Acum e momentul să mobilizăm totul pentru ca scepticismul unora să îmbrace haina optimismului.

SEVER NORAN

PUTIA
CU
scrizori

AURELIAN DRAGOMIRESCU — București. 1) În campionatul nostru de fotbal din 1947/48 echipele Steaua și Dinamo au terminat la egalitate în câștigurile din tur și retur, ambele meciuri încheindu-se cu 0-0. 2) Reprezentativa Republicii Federale a Germaniei, învingătoare în finala Campionatului mondial de fotbal din 1954 (3-2 cu R.P. Ungară), a jucat cu următoarea formație: Turek — Posipal, Liebrich, Kohlmayer — Eckel, Mai — Rahn, Morlock, Oemar Walter, Fritz Walter, Schäffer.

DUMITRU ICONAM — Brazi. Ați înțeles greșit. Nu cu redacția noastră puteți face schimb de insigne sportive, ci cu o parte dintre cititorii revistei, vechi și pasionați colecționari. Dacă ne-ați fi trimis adresa dumneavoastră o publicăm și cu siguranță ați fi putut intra în legătură cu alți colecționari. Totuși, pentru a vă ajuta, vă sfătuim să vă adresați unuia dintre cei mai bogăți colecționari, inginerul Aurel Dula din Petroșani, str. Carpați nr. 1 B.

PETRU BRAD — Mangalia. Iată adresa Federației române de judo: str. Vasile Conta nr. 16, București.

DINU MUTIU — București. La campionatele mondiale de fotbal din 1954 reprezentativa Ungariei a învins, după prelungiri, echipa Uruguayului cu 4-2 (1-0; 2-2). Golurile au fost înscrise de Czibor, Hidegkuti și Kocsis de două ori pentru echipa maghiară. Uruguayul a marcat cele două puncte prin Hochberg.

IOAN POP — Reșița. La Jocurile Olimpice din Mexic clasamentul celor mai buni șase înătorii în proba de 100 m liber a fost următorul: 1) Mike Wenden (Australia) — 52,2; 2) Kenneth Walsh (S.U.A.) — 52,8; 3) Mark Spitz (S.U.A.) — 53,0; 4) Robert McGregor (Marea Britanie) — 53,5; 5) Leonid Ilicev (U.R.S.S.) — 53,8; 6) Gheorghii Kulikov (U.R.S.S.) — 53,8.

SANDA IORDACHE — Cluj. Dintre echipele clasate pe primele patru locuri la Campionatul mondial de fotbal din Anglia (Anglia, R.F.G., Portugalia, U.R.S.S.) numai reprezentativa R.F. a Germaniei s-a menținut în primele patru și la «El Mondial 1970». În 1966, la Londra, actuala campionă mondială, Brazilia, nu a reușit să treacă de... focul grupelor, clasîndu-se pe locul trei după Portugalia și Ungaria și înaintea Bulgariei.

PAUL AVRAM — Iași. Doriți să aflați numai «direct de la Dobrin» de ce fotbalistul piteștean nu a jucat nici un meci în cadrul «mondialului» din Mexic? Deși vedea din Pitești nu prea răspunde la scrisorile admiratorilor, încercați-vă norocul scriîndu-i pe adresa clubului F.C. Argeș: str. Doamna Bălașa nr. 5, Pitești.

NELU TOMESCU — Galați. Ne întrebați ce părere avem despre intenția dumneavoastră de a face turul României pe jos, în timpul concediului de odihnă pe care îl veți lua în luna august. Noi avem o părere... bună. Vă dăm și un sfat: odihniți-vă serios înainte de a pleca în concediul de... odihnă. Succes!

CECILIA TAPU — Mizil, str. Gh. Doja nr. 11, dorește să facă schimb de insigne, mărci postale, fotografii, cărți și trofee sportive. Amatorii îi pot scrie pe adresa de mai sus.

DAN GHERASIMESCU — comuna Valea Danului Curtea de Argeș, jud. Argeș, vrea să-și facă prieteni de drumetrie. Este amator să facă un schimb de păreri referitoare la orice formă de turism.

Stimate covarășe Gherasimescu, iată și adresa maestrului Emilian Cristea de la care veți primi cu siguranță sfaturi deosebit de prețioase în legătură cu turismul: Str. Delea Veche nr. 14, sector III, București.

Petrus

9-2 cu team-ul STATELOR UNITE, dar...

(urmare din pag. 3)

Noi am prezentat o formație tare, matură, cu o bogată experiență a meciurilor internaționale și cu trei campioni europeni (Ciucă, Cuțov și Alexe). Am câștigat detașat cu 9-2, fără a avea probleme nici la categoriile mari, unde atît în Italia cît și în Iugoslavia pugiliștii americani reușiseră să echilibreze rezultatele întîlnirilor. Pentru palmaresul echipei noastre naționale acest 9-2 în fața reprezentativei Statelor Unite este deosebit de valoros. Dar e bine să rămînem cu picioarele pe pămînt și cu capetele pe umeri. Avem un box bine cotate pe plan internațional și îl

Ținînd seama de faptul că a fost vorba de o întîlnire amicală, considerăm că era un moment favorabil să acordăm încredere băieșilor din lotul de tineret, celor pe care antrenorii noștri îi pregătesc și pentru europenele sau J.O. Pentru aceasta, însă, nu e timpul pierdut. Mai avem în program destule întîlniri internaționale amicale în cadrul cărora, credem noi, e mai bine să câștigăm experiență pentru viitorii componenți ai reprezentativei decît niște puncte aducătoare de satisfacții efemere.

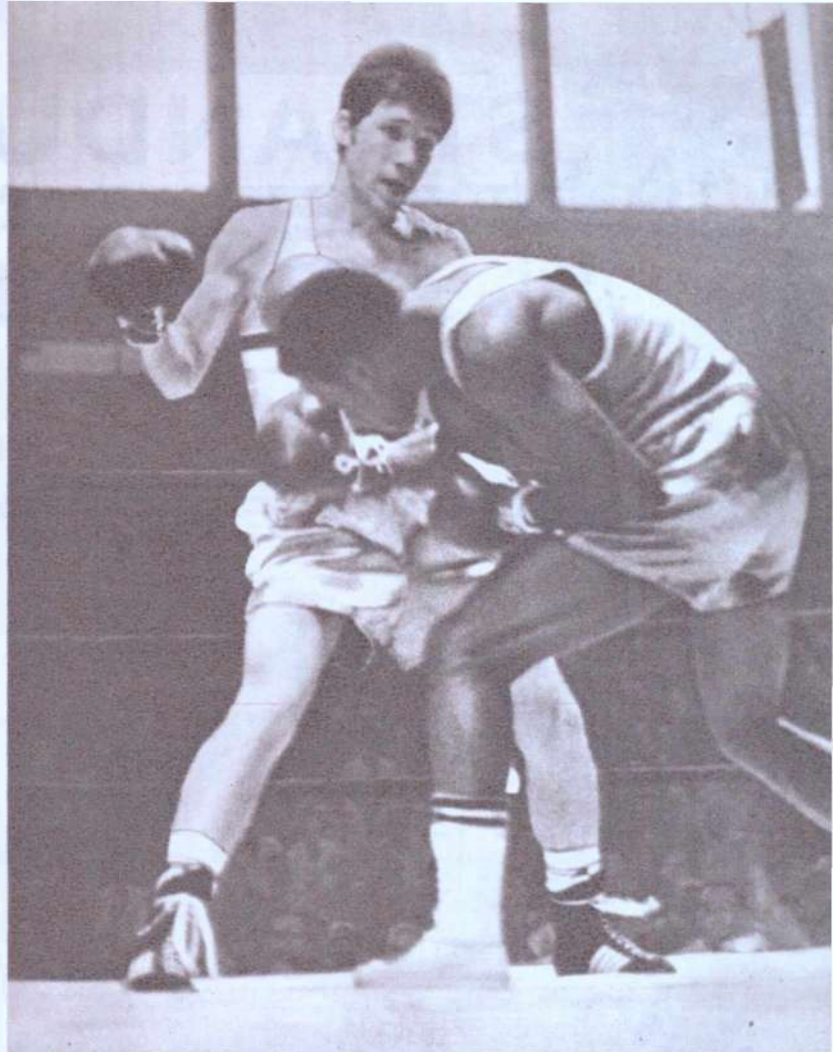
Petre HENT

Eduardo SANTIAGO (dreapta), cel mai tînăr și cel mai tehnic dintre pugiliștii americani, a cedat, după un meci frumos, în fața campionului european Constantin CIUCĂ.

putem menține numai prin aprecieri lucide asupra rezultatelor. 9-2 cu S.U.A. nu trebuie să ne determine să credem că boxerii noștri pot învinge ori ce echipă și că problema lotului pentru viitoarele campionate europene din Spania și (mai ales) pentru J.O. din 1972 este rezolvată. Trebuie să privim realist actuala noastră echipă, în care se simte nevoia promovării citorva băieși din lotul de tineret. Trebuie să facem acest lucru din timp, așa cum am văzut că au procedat și selecționerii americani, chiar cu riscul de a pierde toate întîlnirile din turneul intrapris în Europa. Avem certitudinea că la jocurile Olimpice acești tineri boxerii americani pe care i-am văzut evoluînd la București vor da mult de furcă adversarilor lor și, ca de obicei, vor aduce delegației Statelor Unite medallii. Așa a fost la fiecare ediție a J.O., în ciuda faptului că Statele Unite au prezentat de fiecare dată în turneul olimpic de box sportivi care participau pentru prima dată la J.O.

Cu riscul de a ne repeta, amintim că România a învins Statele Unite prezentînd în ring cei mai buni boxerii de care dispune la ora actuală.

Forța loviturilor plasate de Gabriel POMETCU nu a putut fi suportată de negrul american Robert MULLINS, care a cedat prin K.O.

MIHAI AUREL (România) b.p. ELIJAH COOPER (S.U.A.)
 CONSTANTIN CIUCĂ (România) b.p. EDUARDO SANTIAGO (S.U.A.)
 GABRIEL POMETCU (România) b.p. ROBERT MULLINS (S.U.A.)
 RAY LUNNY (S.U.A.) b.p. NICOLAE GIJU (România)
 AUREL ILIESCU (România) b.p. FRANK SALVATORE (S.U.A.)
 CALISTRAT CUȚOV (România) b.ab. II RUDOLPH DONATO (S.U.A.)
 VICTOR ZILBERMAN (România) b.p. MELVIN DENNIS (S.U.A.)
 ION GYÓRFI (România) b. neprezentare JESSE VALDEZ (S.U.A.)
 JOHN MANGUM (S.U.A.) b.p. STUMPH HORST (România)
 ION MONEA (România) b.k.o. III NATHANIEL JACKSON (S.U.A.)
 ION ALEXE (România) b.p. RONALD LYLE (S.U.A.)

Un final oarecum neprevăzut. După două reprize echilibrate, o contră expeditivă la timp de Ion MONEA l-a făcut K.O. pe puternicul Nathaniel JACKSON.

STRANDUL TINERETULUI

și MARE DRAGOST

*****
* REPORTAJUL *
* NUMĂRULUI 13 *
*****

Pistol de argint, voce de argint, dar... se vor de aur

Ideea reportajului de față s-a născut de fapt în urmă cu câteva luni, mai precis la 26 ianuarie. Atunci l-am văzut pentru prima oară pe **Marcel ROȘCA** într-o postură mai puțin cunoscută marelui public al stadioanelor, al piscinelor și al poligoanelor de tir. A apărut la televizor — prezentat de poetul Dan Deșliu — în situația de aspirant la «Steaua fără nume». L-am auzit cîntînd și mi-a plăcut. Dar asta nu conta. Important

a fost că a plăcut juriului, care l-a gratificat cu nu mai puțin de 140 de puncte. Cifra, fără a reprezenta un record, depășește substanțial valoarea punctajului minim necesar concurenților pentru promovarea într-o etapă superioară a «stelelor».

În etapa următoare, Roșca a apărut după numai o lună. Și concurenții au primit din nou aplauze. De data aceasta a fost chiar mai convingător decât la debut. Mai sigur pe el,

mai degajat, iar vocea-i avea modulații care-ți mergeau la inimă. Drumul spre ultima cetate ce trebuia cucerită li era deschis...

A trecut luna martie, a trecut aprilie, a venit luna mai și abia pe la jumătatea lui lunie, Marcel Roșca a trecut la asalt. Minuțios pregătit, asaltul avea să se încheie cu o victorie necunoscută încă în istoricul «Stelei fără nume». Ca un bun țintăș ce este, toate cartu-

șele i-au mers în «decarn». Zece pe toată linia. 150 de puncte realizate din 150 de puncte posibile reprezentau recordul absolut al emisiunii. Așa a devenit Roșca posesorul strălucitului trofeu, oferindu-ne nouă prilejul interviului care urmează.

— La etapa a doua a concursului nu credeam să te mai vedem. Te știam actor și sportiv. La ce oare ambiția de a deveni și cîntăreț de muzică ușoară, lansat de te-

leviziune? Prima apariție la «Steaua fără nume» am socotit-o drept un capriciu, un intermezzo, în activitatea-ti de fiecare zi. A doua și, mai ales, ultima prezentă în fața camerelor de luat vederi ale televiziunii ne-au convins însă că, de fapt, este vorba de ceva cu mult mai serios. Intenționezi oare să abandonezi teatrul, poligonul?

— Nici teatrul și nici poligonul. În ceea ce privește cîntatul, fiți siguri că nu este un capriciu. Dacă ar fi să enumăr, în ordine cronologică, pasiunile care m-au încercat și care n-au fost niciodată pentru mine ceva efemer, apoi cîntatul l-aș clasa, fără ezitare, pe primul loc.

— Deci, cînti de mult...
— De cînd mă știu. Mama pretinde că atunci cînd aveam vreo șase luni li acompaniam vocalizele cu chiote. Și aici este cazul să spun că mama, Maria Roșca, a cîntat la Teatrul de operă, pînă anul trecut, iar tatăl meu, Ivan Roșca, a fost bas profund, solist la Operă, în perioada 1926—1950. Puternic influențat de părinți cîntam bineînțeles și eu dar, întrucît în fața părinților nu aveam nici o șansă să mă evidențiez, am învățat să cînt la început la contrabas, apoi la violoncel, la vioară și în cele din urmă la pian. La școală li dădeam însă tare cu... vocea. Am fost tot timpul în corul liceului Mihai Viteazul și nu exista pentru mine bucurie mai mare decît atunci cînd mi se oferea pri-

Acum, în perioada vacanței, dacă am organiza un sondaj în rândul tineretului bucureștean solicitând răspuns la întrebarea, **ARE VĂ ESTE LOCUL PREFERAT ÎNTRU RECREIERE?** foarte mulți între cei chestionați ar menționa, cu cîte alții sau chiar trei sublinieri: **ȘTRANDUL TINERETULUI.** Numai cine nu a trecut aleile umbrite de arborii majestuoși ai apului, cine nu a văzut terenurile de tenis de la intrarea în parc, cine nu s-a scîlbit măcar o dată în vreunul din cele cinci tîni cu care este înzestrată această splendidă bază sportivă, poate rămîne indiferent și aude vorbindu-se de Ștrandul Tineretului. Frumusețile și tentațiile lui sînt binecunoscute și cu fiecare lună de vară care-și urcă filele din calendar, alte mii și mii tineri sînt cucerii de farmecele sale. Și e firesc să fie așa.

Se spune că prima dragoste nu se uită iodată. Cum poți, așadar, să nu îndrăgești cînd în care ai făcut pentru prima oară cunoștință cu inotul și mai ales cum poți să uiți? Aici ești răsfițat al soarelui și al zii, ești înconjurat de grija și atenția instructorilor care, cu răbdare și perseverență, fac să te simți în apă la fel de dezvoltat pe uscat. Și ce minunat este!...

La Ștrandul Tineretului funcționează și acum, ca și în alți ani, un centru de învățare notului. Dar, spre deosebire de alți ani, numărul celor care frecventează cursurile inițiere în inot, pe serie, s-a triplat. Un exemplu va fi edificator. Anul trecut, în ziua de debut, au frecventat cursurile de țiere 375 de tineri, în timp ce anul acesta într-o aceeași perioadă au fost înregistrați 1100 de tineri! Și seriile, de cîte două săptămîni fiecare, se vor succeda pînă la încheierea școlii. Faceți o mică succesală să vedeți și noi inotători va avea Bucureștii — pînă la sfîrșitul vacanței — promoție Ștrandul Tineretului și veți afla cîți alți tineri vor veni să declare, cu mîna pe inimă, că alt loc nu e chipeș și mai ospitalier decît Ștrandul Tineretului nu există în Capitală.

Impresia bună trebuie să fie însă urmașii nu numai a aspectului exterior, agreabil, al unui anumit parc sau baze sportive, ci și a unei bune organizări a activității. În această privință, la Ștrandul Tineretului, lucrurile nu merg tocmai bine. Să ne explicăm.

A. Aproximativ două zile pe săptămînă, cursanții centrului de inot de la «Tineretului» au la dispoziție doar unul dintre cele două bazine care le sînt repartizate. Motivul? Unul din ele este golit și i se face toaleta. Nu s-ar putea oare ca această operație să înceapă după-amiaza, cînd numărul elevilor este mai mic, iar a doua zi, în zori, la sosirea primei serii de elevi, aceștia să se poată bucura de mai mult spațiu de lucru?

B. Există un regulament de funcționare a centrului, emis de către I.E.A.B.S. (administratorul acestei baze sportive), însă de el nu se prea ține seama. Așa se explică de ce grupele de cursanți cuprind 25 și chiar peste 30 de elevi, un număr cu mult peste cel prevăzut în regulamentul de funcționare. Faptul împiedică asupra procesului de instruire. Ar fi cazul ca măcar cu seriile următoare să se intre în... legătură.

C. Micuții elevi sînt inițiați în tainele inotului de către antrenori de natatie cu înaltă calificare, de către inotători frumoași, profesori de educație fizică, cu și fără specializarea de inot dar, totodată, întîlnim conducind unele grupe și persoane a căror cunoștințe în materie lasă de dorit. Ar fi bine ca în cel mai scurt timp să se întocmească un instructaj, un plan general de lucru cu tinerii, după care să se poată conduce în procesul de instruire și profesorii cu o pregătire mai puțin adecvată.

D. În sfîrșit, credem că ar fi bine să se revină asupra timpului de lucru al unei serii, prelungindu-i-se activitatea de la două la trei săptămîni (așa cum a fost și anul trecut), iar în privința duratei de lucru pe zi, timpul să fie redus de la trei, la două ore. Bunul mers al procesului de instruire a tinerilor, desprins din practica instructorilor cu experiență, reclamă modificările la care ne-am referit.

G. Șt.

IN FOTOGRAFII: Ștrandul Tineretului — aspecte din activitatea aspiranților la «brevetul» de inotător.

Foto: Ion MIHĂICĂ

ajut să fiu și solist.

— În cazul acesta cum ai ajuns la teatru și nu la conservator?

— Ba la conservator am ajuns, dar... M-am prezentat la conservator — secția canto, în 1961 însă am fost respins pe motiv de... vîrstă. Aveam 17 ani și mi s-a spus că vocea îmi este în formare și am datoria s-o cruț. Am plecat la armată. La pompieri în Craiova. Mai apoi, am fost transferat în București, la Clubul sportiv Dinamo.

— Făceai sport?

— Mă pasiona încă din copilărie. Am debutat la box, iar un coleg mi-a turbit năutul și am optat pentru canoajă academică. Prima oară am pus mîna pe o armă în Palatul Pionierilor. Cărui copil nu-i place arma? Și-mi plăcea și mie dar mai mult și mai mult mi-ar fi plăcut pistolul. De unde să-l iau însă? La Palat, o asemenea armă nu exista. Am găsit-o abia peste cîțiva ani, la club, la Știința. Pe poligon, de la o lecție că în sfîrșit pot manevra pistolul, cîntam și trăgeam. Îmi puteam satisface astfel cele două mari pasiuni ale mele. Colegii de sport se uitau la mine și mă complimentau. Li auzeam spunînd: «Săracu' Marcel...».

Mai tîrziu mi-a fost rușine să mai cînt pe poligon cu voce tare. Pasiunea cîntului mi-o satisfăceam în gînd.

— Și nu te distrăgea de la trageri?

— Dimpotrivă. Fără să-mi dau seama găsisem o metodă

care mă ajuta să devin calm, să pot elimina tracul alt de obiceiul sportivilor în timpul concursurilor.

— Acestei metode i-ai rămas credincios și astăzi?

— Pentru eliminarea tracului am văzut trăgători procedînd în fel și chip. Unii, spre exemplu, obișnuiesc înainte de concurs, să se enerveze. Pe te miri ce. Își aduc aminte de ceva care i-a necăjit cîndva, se ambelează, se enervează și supărarea

lor astfel stimulează și întărește în ajută la înlăturarea tracului. Emoțiile de concurs sînt astfel eliminate și încep să tragă. Eu, așa cum spuneam, ca să-mi dispar emoțiile, cîntam. Mai apoi am trecut la altă metodă. Eram student la Institutul de teatru și începusem să deciam. Îmi plăceau poeziile și astfel am ajuns ca, uneori, în loc de cîntatul obișnuit, să recit. Pe poligon, înainte de intrarea în concurs, îmi alegeam

o poezie, mai mare, bineînțeles, sau un monolog, dintr-o piesă clasică și... dă-i drumul. De multe ori mă pomeneam la capătul competiției feliicitat de colegi, în timp ce eu continuam în gînd să recit sau să spun monologul.

— La Institutul de teatru cum ai ajuns?

— Oarecum supărat pe ceea ce se petrecuse în 1961. În 1964 am dat examen de admitere la Institutul de tea-

tru și cinematografie. Eram în perioada pregătitoare a Olimpiadei de la Tokio. Am reușit la examen. Însă la Tokio am avut ghinion. În timpul concursului mi s-a stricat pistolul și am ocupat abia locul VI. Facultatea am terminat-o în anul 1968. O lună după ce am dat examenul de stat am plecat la J.O. din Mexic. Aici, după cum știți, am devenit vice-campion olimpic.

— Acum ce gînduri ai?

— Sînt vicecampion olimpic, dar nu campion; am cîștigat multe concursuri internaționale, dar nici un campionat european; am egalat recordul mondial la pistol vitează, cu 586 puncte, dar nu am reușit să stabilesc un altul mai bun. Cînd voi obține măcar una dintre aceste trei performanțe maxime, atunci voi începe să fac, cu toată seriozitatea, și teatru și canto.

— Și pînă atunci...?

— Pînă atunci, care înseamnă — sper — o zi nu prea îndepărtată, mă voi pregăti în sport, voi face teatru în orice ocazie ce mi se va oferi și voi continua să cînt. Vreau să joc, vreau să cînt, să particip la cît mai multe concursuri de canto și vreau ca pretutindeni să obțin performanțe maxime...

La 27 de ani și în fața unei voințe altă de fermă ca cea a lui Marcel Roșca performanțele maxime nu par greu de dobîndit. Trebuie numai să vrei și să lupți. Nu există obstacole care să nu poată fi depășite.

G. ȘTEFĂNESCU

SPORT cocteil

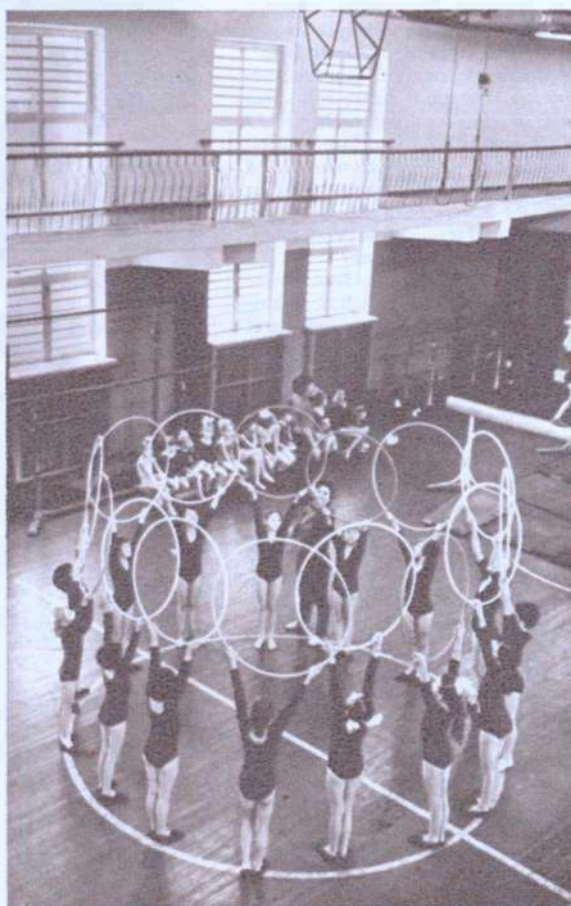

COWBOY-UL DIN MIJLOCUL TERENULUI

Nu, nu este un nou și tânăr partener al lui Henri Fondă pentru filmele western. Imaginea vi-l prezintă pe Radu Nunweiller, cowboy-ul nostru din mijlocul terenului de fotbal de la Guadalupe.

FRUMUSEȚEA GIMNASTICII

Frumusețea exercițiilor de gimnastică, grația pe care o presupun, ne incintă de fiecare dată, chiar dacă executanții nu sînt încă mari maeștri. Ne-o dovedește această fotografie în care putem vedea grupa gimnastelor de la Palatul pionierilor din Magnitogorsk (U.R.S.S.).

RIVA RĂMÎNE „NR. 1”

În ciuda faptului că nu a jucat prea mult pe stadioanele mexicane ale «El Mundialului», Luigi Riva rămîne în continuare «nr. 1» al tifosilor italieni. Întă-l salvat de polițiști din mîinile suporterilor săi după primul meci susținut post-Mexic în Italia.

ÎNTRE SPORT ȘI MUZICĂ

Iubitorii muzicii ușoare au văzut-o nu de mult pe clujeanca Ildiko Bocor în cadrul concursului «Steaua fără nume», organizat de televiziune. Amatorii de atletism au avut prilejul să o aplaude la campionatele școlare din acest an, în cadrul cărora a cucerit medalia de argint la săritura în înălțime. Pentru viitor noi îi dorim aur, atît pe scenă cit și pe stadion. (Fotografia o datorăm colaboratorului nostru Silviu DUMITRESCU).

FILE DE ALBUM

PASIONANTE ÎNTRECERI MOTOCICLISTE, ACUM PATRU DECENII

În preajma anului 1930 se desfășura în Capita o competiție motociclistă anuală de amploare «Circuitul Băneasa». Despre această competiție clasică ne-a vorbit cu demulți unul dintre repetații motocicliști de acum patru decenii, Octav FRONE.

«Traseul — ne spune interlocutorul nostru — măsura 12 — 14 km, dintre care aproape un sfert piază cubică veche, iar restul — șosea dură, cu praf și pietre. Circuitul era acoperit de 6, 8, 10 sau chiar 12 ori, în raport cu categoria de cilindru. Este greu de imaginat ceea ce putea fi atunci un asemenea circuit: hurdălele groaznice («mașinile» aveau o suspensie aproximativă) și prăfărie cu drumul sau noroi cu nemiluita, cînd ploua.

Dar inima noastră era fierbinte, ardea pentru sport. Nu luam în seamă nimic, nici că mai bine de jumătate din ceea ce cîștigam cu meseria noastră (majoritatea eram mecanici) se ducea pentru sport, spre desoperarea nevestelor noastre care în plus, trăiau aproape în fiecare duminică teribilă teamă de a nu ne vedea întorcîndu-ne acasă schilodiți.

În «Circuitul Băneasa» avea loc un aprig duel între motociclistul bulgar Dimitrie Sokolov și Marin Moraru, asul necontestat de atunci, care învingea de fiecare dată. Eu am cîștigat una dintre ediții în categoria 250 cmc. În afară de circuitul

(De la dreapta la stînga): Octav FRONE, Marin MORARU și Dimitrie SOKOLOV (Bulgaria).

de la Băneasa, se mai desfășurau o serie de probe de amploare, printre care și faimoasa cursă de pe muntele «Pădăchioșub». Din rîndul protagoniștilor, în afară de Marin Moraru, al cărui elev ar fi avut cîntea să fiu, făceau parte C. Sădeanu, N. Ionescu-Cristea, St. Bonciulescu, Ovidiu Ionescu, Paul Vasilescu, Theodor Porojan, Ilie Rase, Eugen Popescu (Sirbul) ș.a., precum și o serie de pasionați motocicliști din provincie — Luigi Bei (Cîmpulung-Muscel), Rînkler și Turnus (Brașov) și mulți alții. Starter era ziaristul sportiv Eugen Dumitrescu — Jenny.

Pe atunci — ne spune Octav FRONE, zîmbind semnificativ — plăteam cotizație lunară la club și taxa de înscriere la concursuri. Din sursele adunate se cumpărau cupe, plachete și medalii, oprindu-se ceva și pentru... o bere, după concurs.

Emil IENCEC

intim FOTO PASIUNI

Doă tinere și originale colecționare a căror fotografie o publicăm cu cea mai mare plăcere întrucât pasiunea lor ne onorează. Închipuiți-vă că fiecare dintre ele (Mariana Enache și Mariana Stanciu — ambele absolvente ale clasei a IX-a a Școlii nr. 146) decupează și lipesc în albume, în exclusivitate, fotografiile și textele mai interesante apărute în paginile rezervei fotbalului de către REVISTA SPORT.

Materiul bogat pe care l-au avut la dispoziție le-a permis celor două pasionate colecționare să-și pună la punct o suită de albume deosebit de interesante. Și activitatea lor continuă...

CĂPITANUL MOORE

Senzaționalul fotbalist Bobby Moore, căpitanul teamului englez, în minutele imediat următoare meciului cu R.F. a Germaniei în care, după cum se știe, englezii au pierdut, incredibil, după ce au condus cu 2-0.

Tricoul cu care este îmbrăcat Bobby a aparținut golgheterului vest-german Gerhard Müller, care i l-a dăruit marelui fotbalist englez. Dar gestul lui Müller nu a putut șterge cutele supărării de pe fruntea căpitanului englez.

NĂLUCA

Iată-l pe sportivul italian Eugenio Molinari la bordul ambarcațiunii cu care a stabilit un nou record mondial: 158,242 km/oră. Performanța a fost realizată pe lacul Como, în nordul Italiei. Pentru specialiști precizăm că «năluca» din imagine aparține ambarcațiunilor din clasa 2 500 cmc.

MICROMOTIVE SPORTIVE

- Peste 40 de victime în Brazilia. Aștia — zic și eu — morși după fotbal.
- Cel mai mult mi-a plăcut Lucescu, — spuse soția lui.
- De ce-a mai mers Dobrin în Mexic? N-avea televizor acasă?
- Pele a simțit «Mundial-ul pe propria-i... pișele».
- Când Everaldo l-a faultat pe Dinu, am văzut negru pe alb!
- Dan a jucat în Mexic? Da... Șamba!
- R.F. a Germaniei s-a întors din țara lui Juarato... bronzată!
- Eu meritan să fiu în lot! N-am pierdut nici un meci la... televizor.
- Între Pelé și Mocanu nu-i mare diferență: un an sau doi.

Titi GHEORGHIU - Vaslui

8 GREȘELI...

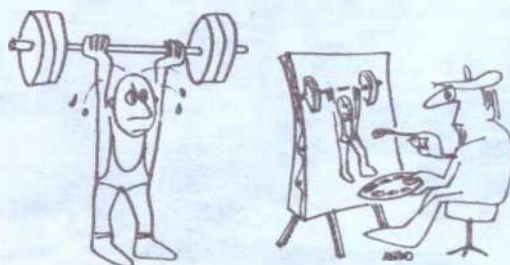
Copiind desenele din stânga, caricaturistul Octavian COVACI a greșit intenționat de opt ori. Sperăm că nu a reușit să vă facă... mat și că dumneavoastră veți descoperi cele opt erori.

MOTO-BAL

Dintre... derivatele fotbalului cunoșteam pînă acum cicloulul. Dar iată că balonul rotund i-a cucerit și pe motocicliști, care au inventat moto-balul. Deocamdată noul sport este privit ca o curiozitate. Dar cine știe ce ne va rezerva viitorul? Poate că în dorința realizării unui joc și mai spectaculos se va inventa și... auto-balul.

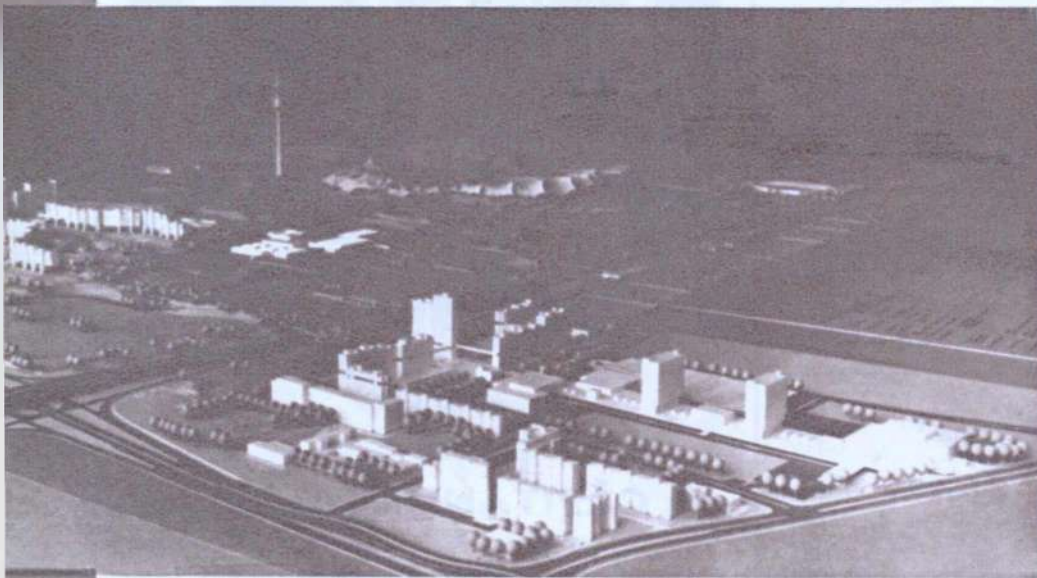
În imagine, motocicliști din Republica Democrată Germană într-o aprigă dispută de moto-bal.

Desen de Octavian ANDRONIC

MÜNCHEN MÜNCHEN

studiu. Mai în dreapta se înalță velodromul acoperit cu 5 000 de locuri, Palatul Sporturilor (12 000 locuri) și piscina olimpică în stare să găzduiască 9 000 de spectatori. În spatele turnului de televiziune (foto 2), din poziția în care ne aflăm, se clădește Palatul de gheață, în care 9 000 de iubitori ai «nobilei arte» vor putea urmări întrecerile celor mai buni pugiliști amatori din lume. Se va adăuga stadionul de echitație și altele.

Satul olimpic — la 700 de metri de stadionul central — va putea primi 12 000 de sportivi și oficiali, iar la 1 000 de metri de același stadion se va ridica «orașul presei» pentru 4 000 de ziariști.

Este aproape gata rețeaua de șosele interoare (pionierii nu se vor întîlni niciodată cu mașinile), iar un lac artificial va înfrumuseța complexul olimpic, în timp ce întrecerile de canotaj sau caiac-canoe, ca și cele de tir de armeră, se vor desfășura în locuri adecvate; la distanțe variabile între 5 și 11 km de locul în care ne aflăm. Regatele de iahnting vor avea loc în orașul Kiel, despre care vom vorbi într-un alt reportaj.

Facem câteva fotografii pe șantier (foto 3) apăsăm camera la nivelul 166 din turnul de televiziune, de unde se vede întreaga panoramă a lucrărilor și a orașului München. Așteptăm ca rotirea restaurantului din turn să ne aducă la un unghi favorabil și facem fotografia nr. 4 care cuprinde firește, numai o parte din întinsul șantier.

Lucrările vor fi gata — ni se spune — în primăvara anului 1972. La întrebarea privind organizarea «săptămânii preolimpice», intrate în tradiție după Tokio și Mexic, primim un răspuns negativ. «Rodarea» instalațiilor și personalului urmează să se facă prin competiții interne sau internaționale de mai mică amploare. Nu este exclus ca tocmai vastitatea lucrărilor să impună acesteia.

Mircea COSTEA

Viteza cu care străbatem autostrada ce vine de la aeroport se reduce firesc la intrarea în München pentru că, în curând, opriri tot mai dese să ne atragă atenția asupra lucrărilor metroului, construcție modernă impusă nu numai de creșterea normală a traficului rutier, ci mai ales, de circulația prevăzută pentru perioada Jocurilor Olimpice din 1972.

În programul călătoriei de documentare pe care un grup de ziariști sportivi din mai multe țări a întreprins-o recent în R.F. a Germaniei, Münchenul a constituit — cum era și de așteptat — principalul punct de atracție.

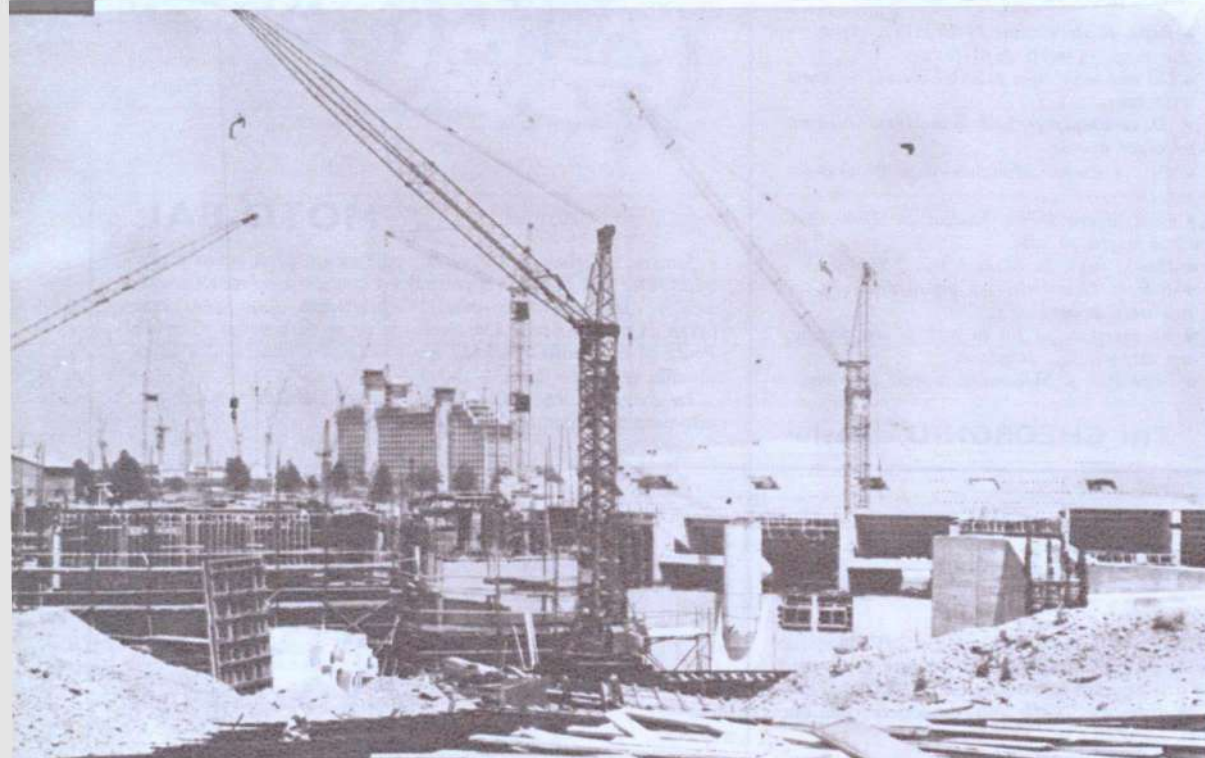
Iată-ne în clădirea albă, recent terminată, a Comitetului de Organizare a viitoarei Olimpiade. La o machetă (foto 1) dl. Jannette — șeful protocolului — angajat aici pentru experiența sa de la Grenoble, ne explică pe îndelete amplasarea tuturor construcțiilor și instalațiilor olimpice. Pe un fost teren de aviație de vreo 3 milioane metri pătrați, cu coline artificiale ridicate din pământul excavat la lucrările metroului, planurile vizează amenajarea unei vaste incinte sportive care să răspundă funcționale și estetic cerințelor

Jocurilor Olimpice de vară. În afara turnului de televiziune, înalt de 290 de metri, totul va fi nou, așa încât arhitecții au avut totală libertate să aleagă, la o distanță de numai 4 km de centru, varianta optimă. Nimic de demodat, de lărgit sau modificat, ceea ce, să recunoaștem, e un mare avantaj, cu reversul medaliei... că totul se face de la început. Ni se explică — dacă mai era necesar — că o investiție de asemenea proporție nu poate constitui un scop în sine, că pe lângă o bogată bază sportivă, capitala Bavariei va avea noi locuințe, instituții, șosele, centre comerciale, unități școlare etc.

Colegii de la serviciul de presă se întrec în a ne explica ce se prevede pentru activitatea reporterilor, fotoreporterilor și crainicilor de radio și televiziune, apoi mergem să ne convingem la fața locului de amploarea și stadiul construcțiilor.

Intrăm într-un șantier imens, într-o pădure de macarale care ridică și așază la locurile stabilite coloane, țesături de fier, cofraje sau bencă de beton.

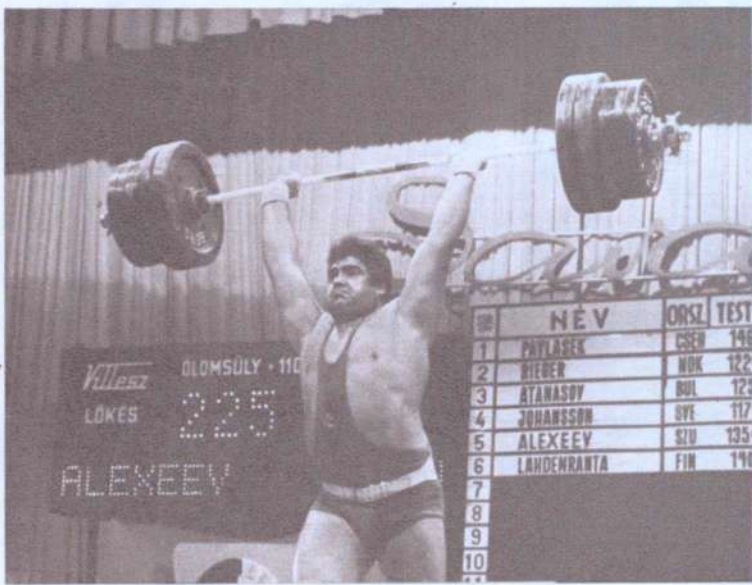
Prinde contur Stadionul Olimpic, cu 80 000 de locuri în tribune al căror acoperiș se află încă în

70
72

2

SPRE 700 KG? Dacă pînă nu de mult se credea că halterofilii nu vor putea depăși limita celor 600 kg, iată că acum performanțele depășesc, de la un concurs la altul, «vechea limită». Cu prilejul «europenilor» desfășurate la Szombathely, în Republica Populară Ungară, sportivul sovietic Vladimir Alexeev a stabilit un nou record mondial la categoria «greu», ridicînd la toate cele trei stiluri 612,5 kg. Îl puteți vedea în imagine pe... cel mai puternic om din lume!

RECORD MONDIAL la săritura cu prăjină: 5,45 m! Realizator, atletul Wolfgang Nordwig, din Republica Democrată Germană, care după foarte mulți ani reduce recordul în Europa. Iată momentul în care a fost stabilită noua performanță, cu un centimetru mai valoroasă decît vechiul record mondial al americanului John Pennel. Nordwig își manifestă, încă din aer, bucuria pentru noua sa realizare.

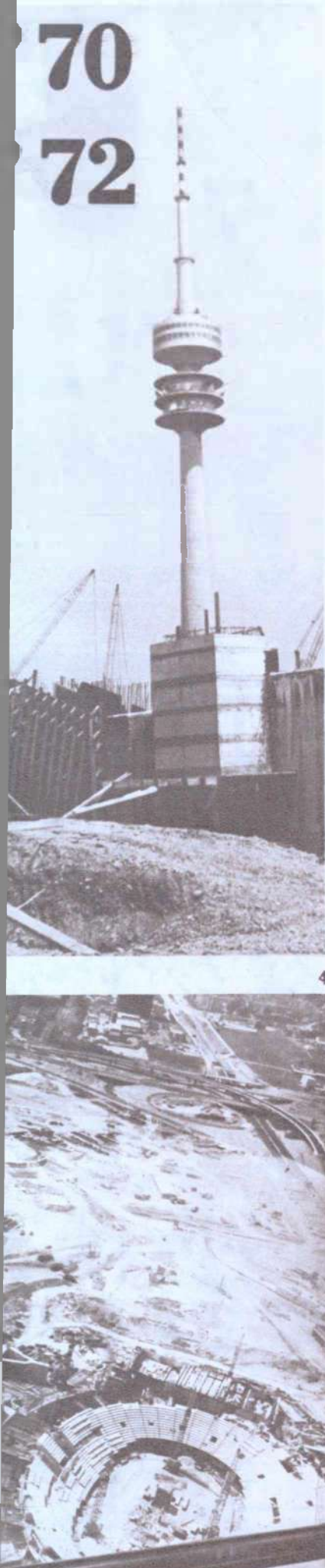

PILOTUL ELVEȚIAN Joseph Siffert, conducînd o mașină B.M.W., a reușit să cîștige tradiționala întrecere automobilistică «Grand prix de Rouen».

În imagine, Jo Siffert la volanul bolidului său în timpul cursei de încercare pe care a făcut-o cu puțin timp înaintea «Marelui premiu».

MARE SURPRIZĂ în cea de a 34-a ediție a Turului ciclist al Elveției. Răsturnînd toate pronosticurile, conform cărora victoria trebuia să revină italienilor Franco Bitossi sau Felice Gimondi, Roberto Poggiali (deci tot un italian!) a terminat pe primul loc cursa amintită, care a măsurat 1 600 km. Iată-l pe Poggiali felicitat după acest succes de către elvețianul Louis Pfenninger (locul II). În stînga, italianul Primo Mori (locul III).

DINAMO BUCUREȘTI -- ARGESUL 4-1. Both, revelația meciului, se lansează într-un nou atac. (Foto P. ROMOȘAN)

STEAUA -- UNIVERSITATEA CRAIOVA 4-1. Ștefănescu (9) înscrie primul gol al bucureștenilor. (Foto I. MIHĂICĂ)

SPORT

